

Teltházas koncert Losoncon

Szerző Administrator
2009. május 05.
Utolsó frissítés 2009. május 05.

Szvorák Kati 25. CD-jének ösbemutatóját szülővárosában, Losoncon tartotta. A nézőket és a művészeket Szvorák Kati egykori osztálytársa, Puntigán József köszöntötte:

„Csak keveseknek adatik meg az a lehetőség, hogy az életpályáján eljusson olyan ünnepi pillanathoz, amelynek ma itt, a templomunkban a részesei lehetünk. Alig hároméves volt, amikor Pincen barátnőjével együtt, az új kultúrház avatóján a színpadra vitték.

A Hopp Juliska lett volna a dal. Az hogy végül is mi hangzott el belőle nem tudom, azt azonban megörökítették a krónikák, hogy potyogtak a könnyei. De termékeny talajra estek és életre keltettek egy magot, amely azután kihajtotta az első levélkéit. Ápolták nagy szeretettel. Együtt közösen! A nótás kedvű nagypapa, a színdarabokban szereplő nagymama, a szombatonként dalokat hozó Feri cigányék, a gondoskodó édesanya, a legnehezebb helyzeteket is megoldó édesapa. A levélkékből ágacskák, a ágacskákból pedig fácska, fa lett. Megjelentek a dalbimbók, majd dalvirágok, melyek szirmaikat szétbontva már azok szeméből fakasztottak könnyet, akik láthatták és hallhatták a dalokba öntött gyönyörűségüket.

Emlékeimben máig megmaradt egy, az előadásában hallott, Kovács Katitól kölcsönzött dal, amely a füleki gimnázium valamely műsorán hangzott el. Az akkor számomra szinte teljesen ismeretlen népdalok. A magyar füzete, melyet féltő áhítattal és csodálattal vettünk a kezünkbe. A Röpülj Páva népdalverseny, melyet határon túliként nyert meg, maga mögött érezhetve a szülőföld és egy fél ország lakóinak izgalmát és szeretetét. Kiváltva ugyanakkor számos anyaországbeli csodálkozását is, mármint, azért hogy itt, a tájainkon is élnek magyarok. Nem sokkal később a gombaszögi színpad mellett arról beszélgettünk, hogy melyik útra lépjen? A megalkuvásra is készítő nyugalmasra, vagy az önmegvalósító küzdelmesre, melyen minden lépés megtételéért harcolni kellett. Az utóbbit választotta! Sokszor volt nehéz előre haladnia, de sohasem veszítette el a hitét. Mert volt kibe és mibe megkapaszkodnia. Az akkor még barát, majd férj Tamás mellett vele voltak a Pincen, majd Füleken is gyökereket eresztett fácska ágai, szállítva neki a szülőföld éltető erejét. Nem akart sztár lenni, s nem igényelte a sztárcsinálók felkínálta kurta dicsőségeket sem. Ma is ugyanazzal a szeretettel, a népdal előtti alázattal nyújtja át énekeit, mint azt tette harminc évvel ezelőtt.

Bontsa ki tehát a szirmait a mára már terebélyessé lett fa új ágának napunkat megszentelő virága. Fogadják szeretettel Szvorák Katalint és barátait Andrejszki Juditot, Gombai Tamást és Pejtsik Pétert. Szívükben vigyék el otthonaikba azt a hitet és üzenetet, melyet az elhangzó imákban és énekekben őseink megfogalmaztak a számunkra is.”

Puntigán József